

paa dette, fordi det nu en Gang er saadan, som vi Gang paa Gang har peget paa under Debatten om det foregaaende Lovforslag, at naar der kommer en Jordkøber ind med et stort Beløb, vil dette afsætte sig i højere Jordpriser. Det kan man ikke komme bort fra, selv om nok saa mange staar op og hævder det modsatte. Det er en uomstødelig Kendsgerning, som i ganske særlig Grad de Mennesker, der holder paa den frie Om sætning, er bekendte med, at Tilbud og Efter spørgsel altid vil betinge en Vares Pris; og det, man her vil prøve paa, navnlig paa Øerne, er jo at bortselge en Del af den Jord, som er kommet i offentlig Eje. Vi vil indrømme, at det især under de nuværende Forhold med de abnorme Bygningspriser kan være praktisk, at man ikke nedriver Bygninger og ikke udstykker Ejendommene til Bunds; men vi mener, at man godt kunde lade Bygningerne blive staaende og bortfæste en større Gaard, en Hovedparcel, og paa den Maade faa de Jorder afhændet, som vi har faaet ind ifølge Lensloven.

Men der er ogsaa en anden Ting, der kan kritiseres, og det er det, at vi ikke faar noget at vide om, hvorledes man tænker sig, at det paatænkte Jordkøb skal finde Sted, om man agter at købe større ubebyggede Arealer, eller om det skal være Bøndergaarde, fra hvilke man saa vil udstykke en Del Parceller, medens man bortselger Bygningerne med Hovedparcellen, for saa atter at købe noget ind, saa at man paa den Maade kommer ind i en hel Svikmølle. Det udtaler Lovforslaget ingenting om. Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Brorsen, lod ganske vist en lille Udtalelse falde, som kunde tyde paa noget i en ganske bestemt Retning, idet han mente, at Arealer, der egnede sig til Opdyrkning og Kultivering, skulde man i særlig Grad have Opmærksomheden henvendt paa. Hvis denne Tanke skal være det grundlæggende for dette Foretagende, vil det ikke være heldigt; thi det vil virke nedbrydende, om man sælger af den bedste Jord og for Købesummen plus de 3 Mill. Kr., der her stilles til Raadighed, opkøber ukultiverede, til Opdyrkning egnede Arealer. Vil man paa den jydsk Hede søge at rejse Husmandshjem, som Landarbejderne skal rykke ind i, vil det blive dobbelt galt. Det er meningsløst at sælge en Del

af den bedste Jord og søge at faa daarlig Jord i Stedet for.

Vi maa derfor mene, at det vil være rigtigt, at man beholder den Jord, man har, men at man under de ekstraordinære Omstændigheder: den stigende Arbejdsløshed, den stedse stigende Indvandring fra Land til By — en Indvandring, der ikke, som det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, er fremkommet derigennem, at det er Industrien, der har trukket de paagældende til sig, men er fremkommet derved, at Landbruget har skubbet dem fra sig —, af Statskassen yder de nødvendige Beløb til denne Lovgivnings praktiske Gennemførelse. Jeg har tidligere udtalt, at vi fra vor Side ikke vilde vige tilbage for endogsaa temmelig betydelige Midler for at faa denne Sag gennemført.

Der er enkelte Forbedringer, som vi kunde ønske, nu da der dog skal indføres Ændringer i Loven af 4. Oktober 1919. Vi kunde bl. a. ønske en Ændring i den Bestemmelse, som jeg Gang paa Gang har paatalt som uheldig, og som gør, at Nybyggerne knækker Halsen i første Opløb, den nemlig, at de selv skal eje Tiendeparten af, hvad Bygningerne koster. Dette er Fæste, idet nemlig Jorden ejes af Staten og Bygningerne af de private. Kunde man ikke fra alle Sider enes om, at komme bort fra den Bestemmelse, der har vist sig saa uheldig, saaledes at de, der skal rykke ind, i Virkeligheden kan rykke ind og begynde deres Arbejde under fuldstændig frie Former fra første Færd?

Der er andre Ting, som jeg gerne vilde benytte Lejligheden til at gøre den højtærede Landbrugsminister opmærksom paa. I Lenslovens § 3, 5te Stykke, staar: „Hvis et Majorat bestaar af en enkelt Hovedejendom med Tilliggende, maa Jordafstaaelsen til Staten ikke fordres i et saadant Omfang, at Jorden og Bygningerne kommer til at staa i Misforhold til hinanden. Besidderen maa i paakommende Tilfælde skaffe andetsteds den til Afstaaelsen nødvendige Jord, som efter Lensnævnets Skøn skal være lige saa vel egnet til Formaålet“. Jeg vil bede den højtærede Landbrugsminister sammen med Lensnævnet om at være varsom ved Udførelsen af denne Lovparagraf. Jeg har nemlig bragt i Erfaring et ganske bestemt